

VIESCE SI VEI PUTE

	Cap.	Dist.
Pe anu.....	leu 128	152
Pe şese luni	» 64	76
Pe trei luni	» 32	38
Pe uă luna.....	» 11	—

Unu exemplar 24 par.

Pentru Parisu pe trimestru fr. 20

Pentru Austria..... flor. 10 v. a.

ROMANULU

Articolele trimise și nepublicate se voră arde. — Redactorul respunzător Eugeniu Carada.

LUMINEZA-TE SI VEI FI

Abonamentele în București Pasagiul Român No. 1. — În districte la corespondenții diariului și prin postă. La Paris la D. Daras-Hallegrain, rue de l'ancienne Comédie, No. 5. A se adresa pentru administrația la d.T. Paleologu

ANUNCIURILE

Linia de 30 litere 1 leu

Inserțiuni și reclame, linia 5 —

DEPEȘE TELEGRAFICE.

(Serviciul privat al Monitorului.)

LONDRA, 14 Maiu. — Walpole ramâne membru al cabinetului fără portofoliu.

PETERSBURG, 14 Maiu. — Regele Greciei a sosit în țară. Tarul se întorce astăzi din Moesia.

PARIS, 14 Maiu. — Derby dice: Tratatul să se semnătă a-l-ăstări, ratificăriune în 4 septembrie. Punctele principale sunt: Neutralizarea Luxemburgului, garanție colectivă, desertarea fortei. Luxemburgul românesc în posesiune regelui Olandei.

LONDRA. — Camera comunității. — Disraeli a prezentat unu bill pentru reformă analogă și pentru Scoția.

Bucuresci 15 Floraru.

Diariul din Iași, Moldova, urmăzuă publica cele mai mari atacuri nu numai contra persoanelor celor mai onorabile, dar și contra pactului fundamental al țării, contra tuturor voturilor națiunii, liberă exprese de la 1857 și pînă acum, în mai multe rânduri și suptul felurite forme, atâtă dă dreptul că și prin reprezentanții iei oficiali și legali. Și cu toate aceste, cândă unul îngrijită dacea conspirație pe față, altul indignări dă lucrare anti-națională, il ceră conturătoarei atacuri, diariul Moldova, publică uă făcie volante, (tipografia Goldner) ce are uă formă de petiție adresată către Primărele CAPITALEI IAȘII.

Acea petiție plăcează de la unu punctu dreptă, „că duelul este uă omucidere, uă adevărată și gravă efractiune contra moralei, s. c. l. „Adaoge anca uă altă ideiă drăptă că „diariștul n'are a da sămă de cătu celor pe care li se atacă și totu prin acoa-a și mesură cu care acțiunea primitivă s'a urmatu.“

Nu unimă cu aceste două idei ale închipuitel petiției, de și ea este anonomă. Insă, duelul, acea omucidere, există încă din nenorocire în toate țările; este unu restă alu barbariei, și națiunile cele mai civilizate n'au isbutită anca a se scăpa de densul; ce pote face Primărele unul orașu, contra unul obiceiul barbare, dară care este în vîgoră în toate țările? Si cumă Primăriul poate opri cea-a ce nu este în a se competiție? Si ce pote face, nu Primăriul, dară autoritățile toate cândă o-piniunea publică ar voi se se manifeste în favoarea conservărilor celor mai mari interese, celor mai sacre drepturi, în favoarea unirii și conservării naționalității noastre? Diariul Moldova atacă în toate numerile săle unirea, Constituția,

S'apoi dice:

„Români, organul celor interesări cu oru ce prețu la starea de lucru suptă care gema Moldova, profită de acesta veste pentru a canta victorie, pentru a re-nouă pîr cunoște a culete și atâtă de multă repetate insulte, de vînduți străinilor, de trădători, de creatori russesci, la adresa celor cari speră că pote vră modificație în afacerile Europei, vră eșecul aru primi străinii, adeca Franții, CARI

ĂU TRĂDĂTU MOLDOVA ÎN PRĂDA MUNTENI-

LORU, ară aduce ore care usurare la susțințele nenorocitei noastre țărăi. Acești

diarii însă stătu de prodigii de inuste acuzații în privința altor, n'are se

vede cunoșinta conținutului propriilor săle colone, carele pînă în atata

voință naționale și prin urmare esistința poporului român. Chiară în acăstă petiție, a susținătorilor anonimi ai diariului Moldova, se proclamă Iași, ca Capitală, și se dice că „Moldova și în speciale Capitala iei, suferă din cauza fraților Munteni, cari ești ajunsu pînă la acea-a dă nu ne lăsu se spuneam că durerile și suferințele în cari amu ajunsu;“ ea merge pînă a dice, vorbindu de armata română, următoarele cuvinte: „Oficiarii militari loru diști al nostru;“ anca uădată daru, cumu Primărele va putea opri pe cotăianii dă luptă pentru propria loru conservare, pentru onorea națiunii loru pentru esistența iei, chiară cândă ea este atâtă de tare atacată, săpată de diariul Moldova?

Si pe cine reprezintă diariul Moldova? Petițieea în cestiu ne o spune în slășită. „431 de suscrieri;“ 431 de șomeri anonimi, de șomeri cărora le erușinilor însile se spune că suntu, cândă susținu peirea loru. Chiară d'ară fi suscriși cu numeroile loru, cumă pote că națiune se se otărască a peri nemai pentru c'asia cere interesul a 431 de șomeri? Aceasta este peste putință, și prin urmare petițieea nu face de cătu a arata într-unu modu învederă că străinii, cu toate intrigile și banii loru, n'au pututu căsciga de cătu 431 de șomeri, din cîine miliōne, și chiară s'aceia ne-

cunoscuți.

Diariul Moldova în No. seu de la 25

Apriile, spune că „veștele din urmă înclină spre pace, că se vorbesce d'unu

congresu“ s.c.l.

S'apoi dice:

„Români, organul celor interesări cu oru ce prețu la starea de lucru suptă care gema Moldova, profită de acesta veste pentru a canta victorie, pentru a re-nouă pîr cunoște a culete și atâtă de multă repetate insulte, de vînduți străinilor, de trădători, de creatori russesci, la adresa celor cari speră că pote vră modificație în afacerile Europei, vră eșecul aru primi străinii, adeca Franții, CARI

ĂU TRĂDĂTU MOLDOVA ÎN PRĂDA MUNTENI-

LORU, ară aduce ore care usurare la susțințele nenorocitei noastre țărăi. Acești

diarii însă stătu de prodigii de inuste acuzații în privința altor, n'are se

vede cunoșinta conținutului propriilor săle colone, carele pînă în atata

suntu unu receptacul de propagandă străină și antinațională, în cătu făie po-reclită Români, nu-i alta în totă accepționea cuvențului, de cătu unu Bu-

letinu NEMȚESCU.

„Gura pecătosului adeyără grăiesce,“ dice dicțoarea română. În adeveru, chiară venirea secretă a domnului Muruzzi, de la 3 Apriile, la mo-

șia Stîne, a d-lui Roșnovanu, nu pote spune nici pe sfertu, din cele ce de-

chiară lămurită Moldova. Ea spune cu-

ratu că speră că complicările în Occi-

dintre „vrăjucuș (vrăjăfrângere)“ către Hoținu, „Presse“ publicase mai

dennă-đi depeșă telegrafică, cumă că marele principe Constantin vine în frun-

te armatei de Sudu ca supremu comandanță la Chișineu; astă scire se

intregesc acumă cu reportarea, că va cerceta fortărețele Bender și Hotinu

precum și lucrările marine la scola nautică din Nicolaew spre a le da în

pîntenă, ca se se înțelesc lucrările proiectate. — Deregătorile de grani-

ță ale Besarabiei primă în septembra trecută din Petersburg mandat, ca se oprăscă totă esportarea de fenu, ovesu, orău și victualie și se supună

cu cea mai riguroșă stricteță pre orice pasageri la revisiunea pasporelor și a mărfelor, osia în cătu acumă totă căleorii fără excepție se supună la

uă cercetare estraordinară și neavându paspore li so închide drumul. Aceste

mesuri străordinari presupună inten-

țiu de a lua parte activă cu vrăjă invasiune în oriente, îndată ce s'ar începe vrăjucuș resbelu în occidente Europei. — Numai pămîntul română se lăspări și păzescă Dumnezeul res-

belul de vrăjă invasiune! Dar' fii lui

Marte d'oră încă nu voră amăna a lăsa mesuri de precauție spre așl apera-

larii și penaliști naționalității sale.“

Se frezemă, fără mai face niște chiară uă spăriare d'ua liniă, la diariul din Bucuresci „Independența Română“, de

șu spăriu de partitul care părtă la noi în „teră numele de partit conservator, și că de acum înainte ne recunoscem“

„pe faci și fără rezervă de organu alău, acestei partit.“

Mai antenă pentru ce pînăcum domnil Redactori Richter și Wechsler, s'au

ținutu de departe de diversele partide, și pentru ce acumă au devenit șomeri de partit? Si cu ce cunoștințe și cu ce

autoritate dumnelor voru sustină lupta de partite? Ală douilea: Numele de conservatori este bună, frumosă, nobilă, în unele epoci; numai trebuie se

scim „Conservatore“ de ce? Ce însemnă aceste cuvențuș suptă pena domnilor „Richter și Wechsler“ în teră română? Conservatori ai Constituționil de la 30 Iunie 1866? NU; căci

ea ce spună dumnelor în antenul numeru ală transformării dumnelor:

„Poporul român, cu moravurile săle simple și patriarhale, „nu i se potu da instituții,“ carila alte popore au trebuitu se trăca generaționi pînă ce se se părtă introduce. Poporele, ca

bre după prîndu, bătrâna d-na de Ocelles plecată pe ferestre iei. Cerulung înghiaciati alu acestor de pe urmă dile ale anului murinte se ntindea d'asupra uriașiei cetești ca unu velu de mărtie. Dumnele singură putea sci că ascunde acestu velu

in umbra sea; miserie, minciuna, ve-

selie amăgitore, căte strigăte de durere nă-

buia elu în îndoutură séle, căte lacri-

me conțină. D-na de Ocelles cu totu spî-

ritul și anima iei nepăsătorie și ușuire, cu-

geta cu toate aste la aceste lucruri dure-

răsă, căci era forte tristă în acea zi. Ea

deschisă și închișă de mai multe ori fe-

restră, privindu în uliță c'u neliniște cres-

centă; ea acceptă pe d. de Rille, ce tre-

buea se aducă confirmarea unei triste-

noutăți. Uă tresură se opri în fine din'a-

intera casel. — Nu e decâtă pîr adevăratu!

poporă a luată silistra, ce a devenit păsă-

ri. Paris „orașu de vînetă și de fumă,“

care cu toate aste, a fostă celu mai mare

famecă alu lumeni; ... insă acele timpuri

de plăceri și de mărire s'au trecutu pen-

tru dinsu. Etă ce găndia sunta de atunci

cinc-spre-dece an, într'u dì din Decem-

(*) A vedea No. din 26, 27, 28, 29, 30 Apriile și

5 Maiu.

Si grăioasa copilă incepu a plinge.

— Orbă! esclamă d. de Rille. Si mer-

gea prin salonu cu păst mar, plăcutul b-

ărănu putea și el se aibă ūina ușuire

însă nu era nesimjor. Nenorocirea lui

Saint-Epinay ilu doboră, elu nu și potea

inchipui uă nenorocire mai mare; și 'nade-

veru nu este nenorocire mai mare. Ce este

viță fără vedere, a o simj și a n'o mai

vedea, a audi vînătul bătăiel și a nu mai

putea luptă, a primi însă răni și a nu a

și individuii trebuie, se trăcă mai întâi peste anii de pueritate și adolescență, ca se ajungă la maturitatea ce este necesară pentru a-lă face priimitorul de veri ce ideia mare, de veri ce ielui mai înaltă. De aceea credem că ară fi bine de a ne ocupa cu totă seriositatea de a regula și ameliora mai întâi afacerile noastre interioare."

Așa darău, după dd. Michter și Wechsler, reprezentanții partitei conservatoare în țără, Poporul român nu este încă „matur” pentru constituțunea în vigoare, pentru libertățile ce ară să trebue a „regula” altă-selă. Afacerile noastre din intru.

Aceste nu pot fi ideile d-lui Ion Cantacuzino, nici a celor-l-alți cari „se dice” că facută uă subvențione „Independență Română” a d-lorii Richter și Wechsler, și d-aceea-a acceptări uă formală desmintire a dumneilor în contra acestui urită și vătămătoriu „se dice.”

„Deputaționa Română, ce a reprezentat la Berlin pe principale Carol I, la casatorie soții săle, principesa Maria, cu comitele de Flandra, trece în acestu moment, prin Paris. Membrii acestei comisiuni în număr de patru, sunt: d. generarii Golescu, comandante primar alări gardelor naționale; d. Mavrogheny, vechiul ministru de finanțe; d. Filipescu, maresialele curtei, și d. Emmanuel Cretulescu, directorul general al ministeriului afacerilor străine.

„Acăstă deputaționă va fi bine primată la Paris, în circumstanțele actuale. „In adevăr, situația României se îmbunătășesc din di în di, într-unu chip fără simțitor. Principalele Carolu și sciu și atrage increderea și afecțiunea poporului Român. Gracie activității neîncetată ce desfășoară șides-interesare de care dă exemplu consacrandu-tă lista lui civilă pentru acte folositoare pentru țără; instituțiunile libere se consolidă și intră seriosu în obiceiurile naționale. Partidul care susține ideile de progres este la putere, elă are sprijinul Camerei și a tuturor spiritelor luminate. În totă România se manifestă un fel de unanimitate pentru a intemeia uă ordine de lucruri stabile ce nu interesă mai puținu pe Europa întrăgă decât pe mica noastră Francă de la Dunăre.

(*L'opinion Naționale*)

SENATULU SI CAMERA.

BUDGETUL COMUNELORU.

(Vezi No. de la 27 Aprilie pînă la 2 Mai)

VIII.

Onoratul Senatore, d. Scarlatu Rosetti dice, că imposițile Comunei București au trecutu c'uă iușă nespusă.

res, ce se așează cu lenea ie obiectivă întrându-se sculă.

Ea incepă se mărgă prin salonu fără unu scopu; cându-trecu pe dinaintea unei mese unde erau așezate ore-cari obiecte de artă, și de fantasie, se opri unu momentu. Acolo era uă frumosă lădiță de ivoriu sculptată pe gare Saint-Epinay oferise uădiniță d-nei de Ocelles cu ocazia serbatorei săle; Yolande o deschisă, ea nu conținea decât uă scrisore, scrisă de comitele acăstă scrisore insocise de sicură darul: nenorocitul nu trebuea se mai scrie. Yolande răînchise lădiță, șoptindu căteva cuvinte pe cari nimic nu le putea audă. Ea se îndrepta spre pianu, purtă pucinu degetele ie pe claviru și căntă cea d-antă mesură a acelei arie creole pe care Saint-Epinay o iubia uă diniță mai multu de cătu-tote; totu se uită în salonu unu la altu, și nu n-șelegeau ce n-semnează acăstă. Tinera femeie s'apropia în fine de Lucia, ce incepuse se brodeșe, și care cu capul plecatu pe lucrul ie, nu-lă redică veșendu pe d-na des Longeres în picioare dinaintea ie. — Eștiu scu ce cauă ai, ie dice Yolande, căci am promisă a face uă altă vizită în astă seară, și mă ducu s'o facu.

Se constată că și în acăstă se n-șială. Consiliul comunale a făcutu bugetul conformu articolelor 123 și 124 din legea comunale. S'a întrunitu, a desbatutu cu ușile deschise s'a publicatu totă contribuționile proiectate. A făcutu mai multu. A ținutu desbatările deschise în timpu de vre două luni, a rugătu pe mai mulți cetățianii, reprezintanți și tutori intereselor, a veni la Primăria s'a ajuta pe consiliu cu cunoșințele loru; a ținutu apoi desbateri publice, la cari erau invitați toți cetățianii. Uă parte din imposițile cele noi au fostu trămisse spre confirmare Ministrului din intru, ană din luna lui Iuliu 1866. Eca darău că se poate impăta Comunei pră multă întărđare, darău nici de cumu „nespusă iușă” de care o acușă onoratul Senatore.

Eca că se poate impăta că pră a consultat multu pe contribuabili, o'a facutu cea-a ce nu se facea nici de cumu în timpul bunilor părinți, cea-a ce nu se facea nici chiaru de cându-s'a promulgat legea cea nouă; și prin acăstă învăță reu pe cetățianii, și deprinde a se întruni, a cere socotele s'a nu judeca de cătu prin ei enășii și după ce a uă văduțu și cercetări cu maturitate.

D. Senatore, Scarlatu Rosetti dice: „Tote aceste bugete au trecutu prin una din aceste Camere și nă locu d'a se face vră scădere, vră indreptare, ele s'a indouit și ntrețin cele mai multe, s'acăstă într-unu chipu absolut și nă contra cu totul a Constituționiștei.”

Onoratul d. Brăiloiu dice că: legea a cerutu se se trămiță Cameriloru tote imposițile cele noi cu scopu ca se stabilescă unu controlu legislativ asupra lucrărilor municipale; că reprezintaționa națională năre dreptul să adauge nimică la contribuționile ce și creață Municipalitatea darău are dreptul se scădă.”

Și noi suntemu de părere că Camerile nău dreptu se pue nici unu imposițu. Articolul 110 alu Constituționiștei dice curățu: „Nici uă sarcină, nici unu imposițu comunale nu se potu pune de cătu cu consumimēntul consilului comunale.” Acestă adevărău s'a constata în Camera chiaru de cării au propusă s'a votatu acele adăose. Décă însă onoratul Senatore respectă cu religiositate articolul 110 alu Constituționiștei, de ce-lă respectă numai pe jumătate, numai în a doua parte și nu și nă cea d-antă? De ce-lă respectă la partea imposiționilor numai și nu și la acea a sarcinilor?

Legea a imposițu sarcine comuneloru fără consumimēntul loru; Camera darău s'affa acumă în fagiu unu articolu alu Constituționiștei violatul priu faptu în anătia sea parte, s'acăa violare cerea im-

periosu uă soluționu; trebuia său se se rădice acele sarcine, său se se dea mișloce spre a se n-deplini.

Năvemă nici unu interesu perso-nală a sustină faptul Camerei, căci cea mai mare parte din amicii nostri politici din Cameră au votatu contra amendamentului d-lui Cogălnicianu; avenu însă datoria se sustinemă adeverul, s'arătău imposițul în care se află ușile Bucureștilor, rușinea și pericolul la care este espusă Capitala unei națiuni cându stă într'uă stare așa de degradătorie și nedeprinderea cetățianilor d'a da unu imposițu cea mai mare care se le aducă apoi folose morale și chiaru materiale multu mai mari; ea are în sfîrșit dreptu scuză că corutu ca cetățianii Capitalei, cari au atâtea avantajie, se plătesc celu pucinu cătu acei din Iași, cătu acei din cele mai mici orașe ale României de peste Milcovu. Ce scuze însă are Senatul, care nu numai că nă voită se n-drepteză greșiala Camerei, ci ană a pusu comuna București în cea mai critică poziționă, a lăsatu-o cu sarcinile ce-i impune legea și nu i-a datu mișlocele cu cari se le potă n-deplini, a pusu-o în stare de falimentu și nă facia creditorilor ie și nă facia legii?

Darău, dice d. Brăiloiu, nu este așa. „Nu vedă, dice domnia-să, nu vedă necesitatea pentru Municipalitatea d'a veni se céră unu adaosu de contribuționu.” Învețatul d. Brăiloiu a pusu celu pucinu cestiunea într'unu modu limpede și p'nu terămă solidu. „Nu vedă necesitatea,” cea-a ce va se dică curățu că d'ar fi acea necesitate, ar fi datoru, ar fi silit s'o satisfacă, și nă adeveru c'nu omu politicu și totu d'uădată legiuitoru nu potă face într'altu-selă; nu potă se dă cu piciorul unei necesități, căci atunci ar dechiara că voiesce a împedica mersul lucruilor, cără voi a resturna cea-a ce este. Acumă darău se cercetări de are cuvenită d. Brăiloiu, de nu este acea necesitate, ce duminalui a negațu, de nă veduțu, și mai cu séma de putea și de-i era permisă se nă vădă nici duminalui, nici d. Scarlatu Rosetti, nici cei-l-alți învețați, maturi și sprientali colegi ai duminalor.

munelor, datorile de bani cu cari este ingreiată comuna Bucureștilor, starea cea vătămătorie și comerciul și sănătății cetățianilor în care se află ușile Bucureștilor, rușinea și pericolul la care este espusă Capitala unei națiuni cându stă într'uă stare așa de degradătorie și nedeprinderea cetățianilor d'a da unu imposițu cea mai mare care se le aducă apoi folose morale și chiaru materiale multu mai mari; ea are în sfîrșit dreptu scuză că corutu ca cetățianii Capitalei, cari au atâtea avantajie, se plătesc celu pucinu cătu acei din Iași, cătu acei din cele mai mici orașe ale României de peste Milcovu. Ce scuze însă are Senatul, care nu numai că nă voită se n-drepteză greșiala Camerei, ci ană a pusu comuna București în cea mai critică poziționă, a lăsatu-o cu sarcinile ce-i impune legea și nu i-a datu mișlocele cu cari se le potă n-deplini, a pusu-o în stare de falimentu și nă facia creditorilor ie și nă facia legii?

Darău, dice d. Brăiloiu, nu este așa. „Nu vedă, dice domnia-să, nu vedă necesitatea pentru Municipalitatea d'a veni se céră unu adaosu de contribuționu.” Învețatul d. Brăiloiu a pusu celu pucinu cestiunea într'unu modu limpede și p'nu terămă solidu. „Nu vedă necesitatea,” cea-a ce va se dică curățu că d'ar fi acea necesitate, ar fi datoru, ar fi silit s'o satisfacă, și nă adeveru c'nu omu politicu și totu d'uădată legiuitoru nu potă face într'altu-selă; nu potă se dă cu piciorul unei necesități, căci atunci ar dechiara că voiesce a împedica mersul lucruilor, cără voi a resturna cea-a ce este. Acumă darău se cercetări de are cuvenită d. Brăiloiu, de nu este acea necesitate, ce duminalui a negațu, de nă veduțu, și mai cu séma de putea și de-i era permisă se nă vădă nici duminalui, nici d. Scarlatu Rosetti, nici cei-l-alți învețați, maturi și sprientali colegi ai duminalor.

Si mai la vele, totu d. Brăiloiu și totu în acel discursu dice:

„Am votat, d-lor, alătă-eri, patru milioane pentru a se da, și se dări d-lui Godillot, și ană închisă ochi, amă votat fără se întrebă că este evenimentul se se dea acel bani, d-lui fat-prenoru Godillot. Care este dovedă care ne a adus-o acelui concessionar că elă a perduț patru milioane din prieina noastră? amă votat-o numai ca se năspimă pe guvernă în mersul lucruilor lui; ca se scătemă guvernul dintr-unu imposițu ană trecutu cu vedere cele patru milioane.”

Se constată mai întâi că onoratul, învețatul, sprientalul vechiul omu politicu, vechiul Ministru, vechiul deputat și acumă Senator, începe prin a spune că mai nainte d'a vota, d'a priu și să a refusa unu imposițu, trebuie se se constate dacă cererea este justificată său nu, și totu duminalui dechiară apoi „că ochii ochii și a dăruit d-lui Godillot patru milioane, fără se ntrebe pentru ce, fără se scie pentru ce, numai ca se năspescă mersul guvernului, ca se-l scătă dintr'unu imposițu.”

Este ore cu putință ca sprientalii politici și legiuitorii Senatori, se voteze cu ochii închisă și se dăruiasă orbesce patru milioane? Si dacă este permisă a nchide ochii, în considerare că trebuie se se năspescă mersul guvernului, se se nătare imparăsu, se vedem cumă, onorații Senatori, atunci cându dechiară că au ochii deschisi, vedă lucruile, cumă inlesnescă mersul guvernului și nătura imparăsu?

Eca ce dice d. Senator Brăiloiu.

„Domnilor! Mam uitat la bugetul Municipalității și amă vedut că dispuse de patru milioane și maă bine venită pe anu, eră cheltuielile lei se urează pînă la septe milioane, areându-șă deficitul de trei milioane și maă bine. Însă, în bugetul anului 1866 amă vedut că municipaliatatea conta p'na remășă de patru milioane și maă bine, s'acea remășă nă veju figurându în bugetul pe anul 1867. Așa darău, supuță așteptă punctul de vedere, mai întâi, nu veju necesitatea pentru Municipalitatea a veni se céră unu adaosu de contribuționu.”

Să trecemu peste acel „si mai bine” în privință veniturilor și cheltuielilor ce-lă vede. D. Senator, chiaru cându se uită, și se vedem d'a veduțu mai bine.

Membrii comunei București au publicat și bugetele, și desbaterile ce au provocat cele imposiții ale budgetelor. D. Senator a vedut, a trebuit se vădă și socotele și desbaterile și bugetele, căci nu potă se nchide ochii și se voteze priu mirea său respingerea bugetului comunale. A trebuit cu atât mai multu se caute urma celor trei milioane, dispărută d'ă dată din bugetul cu cătu năre impreună în membra plăti și voiesce, impreună cu onoratul său colegu, D. Scarlat Rosetti, a reînvia regimul „bunilor părinți” ce serveau fără plată trecută în-

pânălui său. Veșendu-o revenindu pentru a două oară, elă nu se putu opri d'a vărsă căteva lacrime. Elă creduse că Yolande scurtase antea ie vizită prin mișlocul unei promisiuni mincinoase, că fugise din acestu locu de tristeță, lăsându speranța în urma ie, și că nu va mai veni niște uă dată; și elă nu spuse acăstă fără incurcătură.

Ea nu s'asucea cu lenea ie obiectivă întrându-se sculă.

Ea incepă se mărgă prin salonu fără unu scopu; cându-trecu pe dinaintea unei mese unde erau așezate ore-cari obiecte de artă, și de fantasie, se opri unu momentu. Acolo era uă frumosă lădiță de ivoriu sculptată pe gare Saint-Epinay oferise uădiniță d-nei de Ocelles cu ocazia serbatorei săle; Yolande o deschisă, ea nu conținea decât uă scrisore, scrisă de comitele acăstă scrisore insocise de sicură darul: nenorocitul nu trebuea se mai scrie. Yolande răînchise lădiță, șoptindu căteva cuvinte pe cari nimic nu le putea audă. Ea se îndrepta spre pianu, purtă pucinu degetele ie pe claviru și căntă cea d-antă mesură a acelei arie creole pe care Saint-Epinay o iubia uă diniță mai multu de cătu-tote; totu se uită în salonu unu la altu, și nu n-șelegeau ce n-semnează acăstă. Tinera femeie s'apropia în fine de Lucia, ce incepuse se brodeșe, și care cu capul plecatu pe lucrul ie, nu-lă redică veșendu pe d-na des Longeres în picioare dinaintea ie. — Eștiu scu ce cauă ai, ie dice Yolande, căci am promisă a face uă altă vizită în astă seară, și mă ducu s'o facu.

Al şopti Lucia, — și totu vărsa ie de săpte-spre-dece ant vorbia. — este uă dinu din amicii dumitale ce suferă; pe dinu si trebui se merg se lă vedă.

— În acestu momentu am plecatu de la acela de care mă vorbesc, respună Yolande, și la dinsu mă reintorcă.

După acăstă ești.

Marele ospelu pe care Saint-Epinay slujește de la unchiul său, și po care lău luase în stăpânire cătă-va ant mai în urmă, era într'uă teribilă aiurare de la reîntocerea comitelui. Slugăritul neliniștit, ocupatul, se întreba ce era se ésa din catastrofa ce lăua pe stăpânul loru; se veduse că comitele chiamașe pe notarul său, și așa darău elă voia a'șu face testamentul, căci era se mărtă. Cea mai mare parte din amicii lui Saint-Epinay, decă lău, erau convocați pentru a le cere consilie, nu'l aru si pututu da altă consiliu; mulți chiaru dintră dinșii și-ară si făcutu pote uă datoru d'ă vorbi cu frachete. Din fericire era acolă unu betrănu servitor care crescea pe comite și care închidea usia. Elă dusese, adese d-nei des Longeres bilete din partea lui Saint-Epinay, și seia că ea lăua în măni ie salvarea ste-

te; elă disese: Décă ea ar voi se me vizitește cătă uă dată, voi consuma și a trăi. Elă a iubit darău, și d'acumă năște ova iubi totu d'euia; ea era mai multu de cătu totu déuna stăpâna și legea viuă a găndurilor lui, pe cari nimicu nu le mai intorcea de la dinsa, — visiunea susținută lui, pentru că ochii lui nu mai erau să-șeul pentru a vedea, idealele lui ce nu trebuea se se mai schimbă nici uă dată, pentru că nu era se mai să nutrită de cătu de amintiri. O focariu arăitoru, izvorul eiterale de pasiună totu déuna egale cu ele înșele, totu déuna curgendu ca antelele ore, cumu ori ce altă femeie în locul ie lă ar si lăsată se se stingă și se seccă! Luomea era se se ntrebe pentru ce ea voise se elerge lingă acelui nenorocitul ce nu mai speră de cătu într'insa... Darău lumea nu socia cătu amoru mai putea da ană Saint-Epinay, și nu născdea pe Yolande des Longeres. Cine s'ar si năștăi, veșendu-o atât de recu și atât de măndră, că de dece ani anima ie n'avea decătă uă singură dorință, acea-a d'ă fi iubită, acea-a d'ă fi invinsă d'ă pasiune mai puternică de cătu orgoliul ie! Cine ar si pututu cădă venise ea înceasă d'ă vorbi de mor-

atât de aproape de astă învingeră, ce era celu mai frumosu visu ală ie? Si amintirile verel trecute, a pericolul de la Ocelles, a preambularei în barcă pe Loira, a acolei serutare dată pe furia și scăpată de pe buzele ie, a luptei desenate pentru avu cu ea înseșă năptea următoare pentru a se domni și a se silii se fugă, totu emoționile, totu de sprijinile acestei de pe urmă, totu de fericita și fatală se deșteptări cu atâtă putere în anima ie, incătă se simți tremurându și slabindu și se opri unu momentu.

Acea galeră prin care trecea, era luminată de nes

budgetă. A trebuită cu atât mai multă se vede că ce s'a făcută acele trei milioane de lei, cu cătă comuna arăta acum un deficit și punea imposite spre a-lă acoperi. D. Senator însă a închis să vede că ochii și n'a vedut darea de sămă. Se-i spuneau dară noi ce arătă acolo comuna.

In contul general al fostei comune figura acesta remăște însă în bloc. Membrii comunei cerându-conturi nominale nu le mai găsiră: „S'a perduță, li s'a disu, în ziua de 3 August 1863.” — Membrii apărători ai comunei au trimis pe celu care era înșarcinat a ținătacele conturi, pe contabilele comunei, neintea curței de conturi. Curtea a respins reclamarea pe temelii cătă jinemu minte, că legea n'a autorizat pe densus a judecătă pe celu ce este înșarcinat cu bani era nu cu conturi, pe casării erau nu pe comptabile.

Se facem cunoscută onorașilor Senatori că condicile cu pricina sunt la comuna, însă sunt rupte de la 3 August — din acea zi în care a fost și domnia-sea ca și noi închisă că săptitorul al lui 3 August — și sunt rupte numai foile cari priveau împlinirea banilor. Se le facem cunoscute că s'a găsită uă copie de bilanț, după care se constată după ce sunt acele remăști și cătă sunt, dară nu în totul și de la zine anume. Cu totă acestea din cele 4,767,523 lei, ce are a priimi municipalitatea se găsește că are a priimi camă pe jumate de la guvernă. Spre exemplu:

„Din sumele cheltuite pentru armata otomană în anii 1848, 1849, 1850, 1854 și lei 143,233.

„Idem pentru armatele rusești din anul 1853, lei 19,193.

„Idem pentru armatele austriace, lei 11,172.

„Idem pentru Chamil-Bey precum și pentru căimăcămă de Trei; 48,111.

„Idem, gratificație pe două luni la funcționarii municipalității după oficiului principelui căimăcămă, 9,660.

„Idem dați în 1858 pentru opera italiana, 39,456 și la 1859, 89,775 precum și în 1860, 67,461.

„Idem din contribuția soselelor, 77,659.

„Idem pentru pavagie, 147,710.

„Idem, decimi aditionale, poduri și secole și contribuție fondiară, 259,956.

„Idem contribuție personale și alte asemene, 350,000.

„Idem, 281,000.

„Asupra perceptořilor comunali și altorui persoňe pentru lucrări de pavagie și osebile datorii comunitare (fără rupte), 1,320,000.

Cumă vedem, uă bună parte din aceste remăști sunt din timpul administrării „bunilor părinți.” Pentru ce s'a cheltuit și pentru ce nu s'a incasat? Si sumele ce le datorăză Statul comunită, pentru ce nu le napoiază? S'aducem aminte cauza d-lor Senatori. Statul pretinde că are anca se mai priimescă de la comuna, din timpul administrării celei bune și gratuită „bunilor părinți,” peste patru miliōne lei anca, și acă pentru cheltuielile ce s'a făcută cu cumpărătoare de grău la 1847 și la 1853. N'amintim aci scandalurile manipulării aceluia grău; constatăm numai căuă parte bună din aceste remăști și datorii ale comunei, sunt din timpul aceluia trecută fericită de bună și gratuită administrare și prin urmare, onorează ca și respundere, ramăne pe semă acelui administrație.

S'acumă că constatăm că acele remăști erau numai nominale și anca că Statul mai cere patru milioane de la comuna, ne putem să servă la răndul nostru, și cu temeiul cu convintele d-lui Brăiloiu, și dice domnilor Senatori: „Așa dară supătă acestu punctă de vedere, mai întâi, se vede, se constată necesitatea pentru munici-

palitate d'a cere ună adosu de contribuționi.”

Și, necesitatea constatătă prin acte oficiale, și d. Brăiloiu dicenă că dacă ea ar fi constatătă sără vedea-o, sără acorda adosul de contribuționi, cum să se chiamă faptul că d-nii Senatori, căi spună că „eu ochii închiși a cărui patru milioane pentru D. Godilă, fără se sătrebe măcaru care este „cuvîntul” îl închidă acum să spre a nu vedea cuvîntul pentru ce cerea comuna acel bani și respingă votul comunelor autonome, spre a „nu mai înlesni mersală lucărărilor,” spre a nu scoate guvernul și comuna din im „pasul” în care i-a pusă trecutul și spre a se viola legea comunită, neintea reclamarea pe temelii cătă jinemu minte, că legea n'a autorizat pe densus a judecătă pe celu ce este înșarcinat cu bani era nu cu conturi, pe casării erau nu pe comptabile.

(Urmarea pe măne.)

PORNIRI RUSESCĂ.

Pre cându se încordă rusești a prepara scrisori și a compromite ne-disputabila convicție a fi-cărui român: că numai în unire pote deveni România tare și eternă, pe atunci „Gazeta de Iași” ne aduce scrisorii totul opuse tendințelor moscovitice. Unu corespondent din București scrie în „Gazeta de Iași” într-altele și aces-te: „Prințul junimea intelligentă circula de vre-o căteva dile cu intensitate cugetarea de a se institui aici unu felu de falangă menită a luptă fără pregetu în săntă caușă a naționalității; ei voru a face se apere chiar și unu jidariu intitulat Naționalitatea, destinat a le servi de arenă.” — Combaterea de orl-ce prurite și fauriri dușmană se naționalitățil române cu armele cele mai putințe ale spiritului și a le an-amei s'a făcută așă problema cea mai urgentă a tuturor Românilor, și succesul acestor lupte pretinde una ac-țiune solidară a tuturor fraților de unu sănge, pentru că neghina ce o aruncă inimicul secular pe arăturile noștre naționale, cu scopul și speranțele lor, eră seculari, — de a ne orbi cu momele spre a asculta de ei, ca se ne învărsibescă și se le cădemă victimă — se nu pătă prindă nici cea mal mică rădecină.

(Gazeta Transilvaniei).

Circulara d-lui Ministrul de resbelu către d-nii prefeori.

Dominule Prefect,

Ministeriul de resbelu, voindu a cunoaște numărul de tineri, cari s'u implinită vîrsta de la 20—26 ani în 1865 și 1867, și cari, în virtutea legii organizării armatei din 27 Noembre 1864, urmăză a compune miliiție și rezervelelor, vă invită, d-le prefectu, a-mi trămite exactu numărul tinerilor din tabelele de recensemēntu ale anilor suscitați cari nu au intrat în armată permanentă, în dorobanți său grăniceri, și cari, prin urmare, conformu art. LV, formeză companiile și batalionele sub-prefecturilor și prefecturilor, pentru ce, în proporție cu efectivul actual, alătiorii corpori, se se pătă face distribuția armelor și instala magașile de munizioni necesare.

Pentru acădă deră trămite totă d-uă-dată copiele listelor nominale, acumă indată pentru tinerii din 1865, eră mai largă pe cele din 1867, în primirea comandantului escadronului de dorobanți alătiori județului, căruia i-sa datu ordine detaliate, cumă urmăză a forma contrôlele acestor părți a puterii ar-mate, precum și asupra a totu ce va privi instrucția iei.

Ministrul, Gherghely.

No. 4339, Maiu 1.

INTERNE. — Prin decrete date din Râmnicu-Valea și din Severin, sunt numiți în funcțiuni:

D. Al. Lupușcu, membru de la Curtea de Apelă din București, prefecht

la județul Covurlui, în locul d-lui Rășcanu.

D. N. I. Cherciușcu, sub-prefect la plasa Balta din județul Brăila, în locul d-lui I. Vasilescu.

Prin decrete cu No. 690 și 691, și pe temeiul art. 83 și 84 din legea co-munale, s'a confirmătă:

D. Pană Buescu, adjutor pe lângă D. primarul alătiori comunei București, în locul d-lui Simion Mihăescu, demisionat.

D. Teodor Nicolau, primarul alătiori comunei Tîrgu-Frumosu, din județul Iași. Sânja Sea economul Anastasie Agura, primarul alătiori comunei Chișinău, din județul Ismail, în locul d-lui C. Bostan.

FINANCIE. Prin decretu cu data din 19 Aprilie 1867, se aproba și se confirmă numirea personalului administra-tiunel centrală a finanțelor, în asemnare cu legea organică, sancționată și promulgată prin decretul No. 560, din 12 Aprilie 1867, precum ur-măză:

Inspectori de finanțe, d-nu Angel Duca, fost inspector pe lângă ministerul Cultelor, remasă în disponibili-tate cu aplicarea bugetului pe 1867, și d-nul Dimitrie Moldovanu, fost inspector de finanțe care a remasă în disponibilitate în urma reducerilor făcute prin bugetul anului 1866. Divisiunea ordonanțarei și contabilitatea particulară a ministerului finanțelor.

Sefu de biuro clasa I, d-nu A. Ilie Strejescu.

Sefu de biuro clasa II, d. I. Chris-tescu.

Tiitor de registre, d-nii I. George-scu, G. Moru și N. Tucididi.

Verifieri de clasa I, d-nii I. Bărbulescu și B. Pop.

Archivist, d-nu G. Jippa.

Verifieri de clasa II, d-nii Hristea Calcantraur, Al. Duhamel și Gr. Popovici.

Contenciosul Finanțelor.

Sub-sefi de diviziile, d. Ion Săulescu.

Sefu de biuro clasa I, d-nu A. N. Chirculescu.

Sefu de biuro clasa II, d. Spirid. Ciulei.

Redactori, d-nii A. Bistrițeanu, N. Christescu, A. N. Căplescu și I. Nă-nescu.

Archivist, d-nu C. A. Rămniciu.

Direcția contabilității generale, tresore-riei și datoriei publice.

Sefu de biuro clasa I, d-nu I. Bădulescu.

Sefu de biuro clasa II, d-ni A. Smeureanu, A. Tamara și G. Bogza.

Tiitor de registre, d-nii St. Fefereccu, M. Ivanoglu, N. G. Locusteanu, d. Verescu, d. Ion și I. Ploșeanu.

Archivist, d. C. Mardari.

Verifieri de clasa I, d-nii I. Le-reșcu, I. Cecropidi, G. Dobrescu, A. Marinescu, C. Herescu și T. Ionescu.

Verifieri de clasa II, d-nii St. Dimulescu, D. Teodorescu, Sp. Ene-escu, T. Veropulo, G. Roman, Sc. Falon, I. Iecușu și G. Trastian.

Serviciul casei centrale.

Sub-easier centrală, d. Ion Caraș, în locul d-lui V. Niculescu, care se trece în postul de șefu de secție la direcția contribuților direcție, în locul d-lui O. Lămotescu.

Casieru primitor, d-nul P. G. Lu-covici.

Casieru plătitore, d-nu d. G. Lu-covici.

Tiitor de registre, d-nii N. G. Dobrescu, I. Simionescu și N. Ionescu.

Verifieri de clasa I, d-nii H. Ione-scu, A. Baiad și I. Daniilescu.

Numerători, d-nii G. Ipate și M. G. Lucovici.

Direcția contribuților directe.

Şefu de biuro clasa I, d. C. Gălă-gescu.

Şefu de biuro clasa II, d-ni N. Bo-tescu și D. Danilopolu.

Archivist, d. A. Mămoianu.

Tiitor de registre, d. C. Venescu. Verificatori de clasa I, d-nii I. Odobescu și G. Petrescu.

Verificatori de clasa II, d-nii T. Po-troceniu, Gr. Capeleanu, T. Vartolomei și I. Culescu.

Direcția contribuților indirecte.

Controlorii, d-nii G. Bacaloglu și M. Drusescu.

Şefi de biuro clasa I, d-nii G. Pas-pale și S. Stefanescu.

Şefi de biuro clasa II, d-nii D. Munteanu și C. Vivescu.

Tiitor de registre, d-nii N. Dim-beanu și D. Mihăescu.

Archivist, d-nu D. Popescu.

Verifieri de clasa I, d-nii G. Vi-cot și C. Atanasiu.

Verifieri de clasa II, d-nii Gr. Sa-him și D. Carpinișeanu.

Direcția domeniilor și a padurilor.

Secția domeniilor.

In postul de șefu secției domeniilor, se trece d. Alexandru Lămo-tescu, în locul d-lui Scarlatu Trăsnea demisionat.

Şefu de biuro clasa I, d-nu N. Bă-teanu,

Şefu de biuro clasa II, d-nu I. Bus-nea și G. Eliad.

Tiitor de registre, d-nu V. Roman.

Verifieri de clasa I, d-nii G. Van-cea A. Dimitrescu.

Verifieri de clasa II, d-nii I. Mi-halovici și P. Ionescu.

Secția silvică.

Şefu de biuro clasa I, d. A. Durma.

Şefu de biuro clasa II, d. Gr. Albert.

Tiitor de registre d. I. Vieroșanu.

Archivist, d. Z. Mărcinénu.

Verifieri clasa I, d. G. Rămniciu.

Verifieri clasa II, d. P. Mol-dovanu.

Art. II. Retribuțiiile personalului conformatu prin decretul de faciată, se vorbesc cu începere de la 15 Aprilie 1867, de cându s'a pusă în aplicatie reorganizarea administrației centrale a finanțelor în conformitate cu legea, până la care epoca va primi fiecare retribuția postului ce ocupă după bugetul lucrătoru.

Despre scrisoarea din 1 (13) Aprilie a d-lui Carally, capitanul „Sorelei,” publicată asemenea în „Românul” nu vom face mențiune, că stimabilul capitan n'er si pusă în joc pentru unu scopu așa de condamnatiblă ca acesta una din navile cele mai frumoase și mai scumpe a le companiei, fiind că comandanțul fi-cărăbel corabie — afară de responsabilitatea ce ar fi avută pentru dăunele imense — cându se face culpabilu de uă astu-fel de proced

